

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. maja 2015. godine
Ref. br.: RK 793/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI02/15

Podnosilac

**Društveni, kulturni, sportski i privredni centar „Pallati i Rinisë“,
Priština**

**Ocena ustavnosti presuda Posebne komore Vrhovnog suda: AC-I.-14-
0077-AOOOI, AC-I.-14-0078-AOOOI, AC-I.-14-0079-AOOOI i AC-I.-14-
0080-AOOOI od 15. septembra 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija
Arta Rama-Hajrizi, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je Društveni, kulturni, sportski i privredni centar u Prištini, zastupljen od strane vršioca dužnosti direktora, g. Fatmira Gashija, pravnik iz Prištine (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presude Posebne komore Vrhovnog suda (u daljem tekstu: PKVS): AC-I.-14-0077-AOOOI, AC-I.-14-0078-AOOOI, AC-I.-14-0079-AOOOI i AC-I.-14-0080-AOOOI od 15. septembra 2014. godine. Podnosilac zahteva ponavlja da osporava i presude SCC-05-0080; SCC-06-0029, SCC-06-0470, SCC-06-0482, SCC-06-0524 sve od 15. oktobra 2009. godine; SCC-04-00 10; SCC-04-0011, SCC-04-0012, SCC-04-0098, SCC-04-0116, SCC-04-0121, SCC-04-0199, SCC-05-0028, SCC-05-0067, SCC-05-0072, SCC-05-0073 sve od 29. oktobra 2009. godine i ASC-09-0084, ASC-09-0101 od 13. septembra 2012. godine, o kojima je Sud odlučio rešenjem o neprihvatljivosti u slučaju KI23/14, podnetim od strane istog podnosioca zahteva.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev za ocenu ustavnosti gore navedenih presuda PKVS, kojima podnosilac tvrdi povredu prava garantovanih Ustavom, Evropskom konvencijom o ljudskim pravima (EKLJP) i Univerzalnom deklaracijom o ljudskim pravima. Ovim presudama je naloženo podnosiocu zahteva da nadoknadi materijalnu štetu za 16 (šesnaest) tužilaca, nastalu požarom u zgradi Društvenog, kulturnog, sportskog i privrednog centra u Prištini. Presudama Žalbenog veća PKVS, žalbe podnosioca na odluke prvostepenog suda su odbijene.
4. Pored toga, podnosilac zahteva traži od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) da uvede privremenu meru i odloži izvršenje presuda PKVS, sve dok ne donese odluku.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 21.4 Zakona o Ustavnom sudu (u daljem tekstu: Zakon) i pravilima 54, 55 i 56. Poslovnika.

Postupak pred Sudom

6. Dana 9. januara 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Sudu.
7. Dana 13. januara 2015. godine, predsednik je odlukom GJR. KIO2/15, imenovao sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik je odlukom KSH. KIO2/15, imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Ivan Čukalović i Enver Hasani.
8. Dana 19. februara 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva PKVS.
9. Dana 14. aprila 2015. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 7. februara 2014. godine, podnosilac je podneo Sudu još jedan zahtev, koji je registrovan kao slučaj KI23/14, sa istim žalbenim navodima i većinom istim dokazima, u kojima nisu uključene samo poslednje osporene presude od 2014. godine.
11. Pun sažetak činjenica, osim novih činjenica u vezi sa presudama AC-I.-14-0077-AOOOI AC-I.-14-0078-AOOOI od 15. septembra 2014. godine; AC-I.-14-0079-AOOOI od 15. septembra 2014. godine; AC-I.-14-0080-AOOOI od 15. septembra 2014. godine, razmotren je i predstavljen u hronološkom redu u rešenju o neprihvatljivosti Suda KI23/14 od 3. marta 2014. godine.
12. Sud, međutim, podseća da je osnovno pitanje zahteva činjenica da je između 2004. i 2005. godine, 16 (šesnaest) tužilaca podnelo tužbe PKVS, tražeći naknadu štete od strane podnosioca zahteva za robu koja se nalazila u iznajmljenim skladištima, koja su uništena u požaru.
13. Presudama, kao u tački 2 ovog izveštaja, PKVS je u 2009. godini usvojila pojedinačne tužbe tužilaca i odredila visinu naknade koja treba da im se isplati, dok je Žalbeno veće PKVS, nakon žalbe podnosioca uložene 2012. godine, delimično preinačilo presude, samo što se tiče dela iznosa naknade, smanjujući je.
14. Dana 18. oktobra 2012. godine, podnosilac je podneo zahtev za reviziju PKVS za Vrhovni sud, tvrdeći pogrešnu primenu materijalnog prava u presudama Žalbenog veća (ASC-09-0101 i ASC-ASC-09-0084).
15. Dana 23. oktobra 2012. godine, na osnovu predloga podnosioca, državni tužilac je podneo Vrhovnom sudu zahteve za zaštitu zakonitosti KMLC. br. 101/12-1 i KLMLC. br. 101/12-2 za sve odluke PKVS u vezi sa ovim slučajem.
16. Dana 15. septembra 2014. godine, Žalbeno veće PKVS je donelo rešenja AC-I.-14-0077-AOOOI, AC-I.-14-0078-AOOOI, AC-I.-14-0079-AOOOI i AC-I.-14-0080-AOOOI kojima je zahtev za reviziju i zahtev za zaštitu zakonitosti odbacio kao neprihvatljive.
17. Četiri rešenja imaju gotovo identično obrazloženje, u kojima se naglašava:

“U skladu sa članom 10. stav 14 Zakona br. 04/L-033 o Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (ZPK), sve presude i rešenja žalbenog veća PKVS su konačni i na njih se ne mogu uložiti dalje žalbe” i “ZPK i njegov Aneks ne sadrže bilo kakvo upućivanje na vanredni pravni lek protiv rešenja ili presuda Žalbenog veća. Takvi vanredni pravni lekovi nisu predviđeni ni Uredbom UNMIK-a 2008/4, niti Administrativnim uputstvom UNMIK-a 2008/6”.

Navodi podnosioca

18. Podnosilac zahteva tvrdi da su presudama i rešenjima Posebne komore Vrhovnog suda povređena njegova prava garantovana Ustavom, odnosno

članom 24. [Jednakost pred zakonom] u vezi sa članom 7. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (UDLJP), članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] u vezi sa članom 6. i 13. Evropske konvencije o ljudskim pravima (EKLJP), članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] u vezi sa članom 8. (UDLJP) i članom 41, stav 1 i 2 Ustava [Pravo na pristup javnim dokumentima].

19. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi sledeće:

“Vrhovni sud Kosova, u smislu odredbe člana 21. i člana 22. stav 1 podstav 1.1. Zakona o sudovima (Zakon br. 03/L-199) ima isključivu nadležnost da razmatra i odlučuje o vanrednim pravnim sredstvima podnetim PROTIV pravosnažnih sudskih odluka. Dakle, u konkretnom slučaju Posebna komora Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju je bila dužna da zahtev za REVIZIJU i zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo Državni tužilac, prosledi zajedno sa predmetom Vrhovnom sudu Kosova, a ne da suprotno tome donese odluku za čije razmatranje nije zakonom ovlašćena”.

Prihvatljivost zahteva

20. Sud primećuje da, kako bi bio u stanju da razmotri zahtev podnosioca, prvo treba da oceni da li je podnosilac ispunio sve uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.

21. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

22. Sud se poziva i na pravilo 36. Poslovnika, koje propisuje:

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju“.

23. Sud smatra da je za sve presude PKVS od 2009. i 2012. godine, koje ponovo osporava podnosilac zahteva, već dao ustavnu ocenu i rešenjem KI23/14 o neprihvatljivosti odlučio o slučaju i ne može ponovo da ga razmatra.

24. U ovim okolnostima, Sud će oceniti glavno pitanje u vezi sa postojanjem pravnog sredstva protiv rešenja Žalbenog veća PKVS i njegovu eventualnu efikasnost u svetlu nedavnih rešenja Žalbenog veća PKVS, vezano sa povredama koje tvrdi podnosilac zahteva.

25. U vezi sa gore navedenim, Sud se poziva na Ustav Kosova, koji predviđa:

Član 32. [Pravo na pravno sredstvo]

“Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način”.

Član 54. [Sudska zaštita prava]

“Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno”.

26. Sud uzima u obzir i Zakon o PKVS o pitanjima koja se odnose na KAP; Zakon br. 04/L-033, objavljen u Službenom listu br. 20, dana 22. septembra 2011. godine, koji predviđa:

Član 1. stav 3

“Specijalna komora je deo Vrhovnog suda Kosova, kako što je i predviđeno članom 21. Zakona br. 03/L-199 o sudovima”.

Član 3. stav 14

“Žalbeno veće ima konačnu i isključivu žalbenu nadležnost nad svim žalbama na odluke ili presude specijalnih veća ili bilo kog drugog suda u vezi s pitanjima ili predmetima koje je Specijalno veće prethodno prosledilo takvom sudu”.

Član 10. stavovi 14 i 15

14. Sve presude i odluke žalbenog veća su konačne i na njih se ne mogu uložiti dalje žalbe.

15. Ništa sadržano u ovom zakonu neće biti protumačeno ili primenjeno kako bi se ograničilo ili kako bi se pokušalo da se ograniči ustavno pravo svakog lica da podnese zahtev Ustavnom sudu Kosova, u skladu sa zakonom i proceduralnim pravilima u vezi date pritužbe, i razmatranje ustavnosti bilo koje odluke ili presude izdate od strane Posebnog veća bilo kog drugog suda.

27. Na osnovu gore navedenog proizilazi da je podnosilac podneo zahtev za reviziju protiv konačnih odluka Žalbenog veća PKVS, i da je državni tužilac podneo zahtev za zaštitu zakonitosti protiv tih istih odluka, dok je PKVS – Žalbeno veće, ove zahteve odbila kao neprihvatljive.
28. Sud primećuje da je Ustav Kosova u članu 32. propisao: *“Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva... na zakonom propisan način”* i podseća da je Zakon o SKVS o pitanjima koje se odnose na KAP u članu 10. stav 14 izričito predvideo *“presude i odluke žalbenog veća su konačne i na njih se ne mogu uložiti dalje žalbe”.*

29. Sasvim je jasno da odluke PKVS ne mogu biti predmet nikakvih daljih postupaka, pa ni sudskih, osim ako su predmet razmatranja u Ustavnom sudu i kao takve se sprovode, i PKVS je svojim presudama samo ponovo potvrdio ovu činjenicu. Podnosiocu zahteva je ova činjenica bila poznata i iz rešenja o neprihvatljivosti ovog Suda u slučaju KI23/14, kada je razmotreno ovo pitanje (vidi: rešenje o slučaju KI23/14, stav 31 od 3. marta 2014. godine istog podnosioca zahteva).
30. Sud naglašava da, kako bi se cenila efikasnost pravnog sredstva „*postojanje takvih pravnih lekova mora biti dovoljno sigurno, ne samo u teoriji već i u praksi*“ (vidi: *Vernillo protiv Francuske*, presuda od 20. februara 1991. godine, Serija A br. 198, st. 27). U ovom slučaju, pravno sredstvo nije predviđeno zakonom u teoriji, nije dokazano u praksi i ne može da proizvede pravne efekte u vezi sa značajnim aspektima slučaja.
31. Zapravo, podnosilac zahteva nije dokazao pred Sudom nijednim konkretnim dokazom da je Vrhovni sud razmatrao slučajeve revizije protiv odluka Žalbenog veća PKVS na takav način da ukazuju na nejednak tretman pred zakonom, i u takvim okolnostima Sud ne nalazi činjenice da je sudski postupak bio nepravičan i proizvoljan, i da je njemu povređeno pravo na pravno sredstvo.
32. Shodno tome, u uslovima u kojima podnosilac zahteva ne opravdava dovoljno navodne povrede, Sud ne može da utvrdi povredu člana 31. Ustava, u vezi sa članovima 6. i 13. EKLJP.
33. Što se tiče tvrdnje o povredi člana 54. Ustava, Sud smatra da je podnosiocu bila omogućena „sudska zaštita prava“, jer je jedan sud, osnovan po zakonu i u postupcima propisanim zakonom, ocenio njegove žalbe i doneo konačnu odluku.
34. Uzimajući u obzir činjenicu da je u skladu sa članom 1. Zakona o PKVS ona deo Vrhovnog suda, a imajući u vidu njenu specifičnost u funkcionisanju pravosudnog sistema Republike Kosovo, a obzirom na postupke koji se sprovode u ovoj pravosudnoj instituciji, Sud ne nalazi da su rešenjem, kojem su odbačene revizija i zahtev za zaštitu zakonitosti, povređena prava garantovana Ustavom, UDLJP i EKLJP.
35. Kao rezime, Sud zaključuje da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri argumentovao svoje tvrdnje.
36. Dakle, zahtev je očigledno neosnovan i shodno tome, neprihvatljiv.

Zahtev za privremenom merom

37. Podnosilac traži od Suda „*da donese odluku o odobravanju privremene mere do ocene ustavnosti osporenih rešenja, kako bi se izbeglo plaćanje naknade od strane podnosioca u iznosu određenom od strane PKVS, obzirom je ovo veoma velik iznos koji je teško priuštiti, imajući u vidu da su već izdati nalozi za izvršenje od strane privatnih izvršitelja*“.

38. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi: „Izvršenje gore navedenih presuda će izazvati podnosiocu zahteva finansijske poteškoće, a može doći i do privatizacije preduzeća, ako se ne odobri privremena mera”.

39. Da bi Sud dozvolio privremenu meru, u skladu sa pravilom 55 (4) Poslovnika, potrebno je utvrditi:

“(a) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala prima facie slučaj o merodavnosti predmeta i, ukoliko prihvatljivost još uvek nije utvrđena, prima facie slučaj o prihvatljivosti predmeta;

(b) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera je dokazala da će pretrpeti nepopravljivu štetu ukoliko se ne dozvoli privremena mera.

(...)

Ukoliko strana koja zahteva privremene mere nije pokazala potrebne prikaze, Veće za razmatranje treba da preporuči odbijanje zahteva”.

40. Na osnovu gore navedenog, zahtev je neprihvatljiv i, prema tome, ne postoji *prima facie* slučaj za uvođenje privremene mere. Dakle, odbija se zahtev za uvođenje privremene mere.

IZ TIH RAZLOGA

Na osnovu člana 113.7 Ustava, člana 20. Zakona o Ustavnom sudu i pravila 56 Poslovnika, Ustavni sud 18. maja 2015. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za privremenom merom;
- III. DA DOSTAVI ovu odluku stranama i da objavi ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20. 4 Zakona o Ustavnom sudu;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani